

У шаху сам најдаље догурао до мајсторског кандидата. То се некад у еснафу звало – калфа. Као Јосиф калфа из пекарске радионице мог покојног оца. Разлика је била само у томе што се Јосиф могао надати да ће протоком времена од калфе постати мајстор, а ја сам за мајстора у шаху морао родити мечку. Јосиф ме је, додуше, саветовао да одем у његову Хрватску и видим како су то они успели да од кандидата за врло кратко време постану мајстори што сам ја и урадио, али од тога велике асне ипак није било.

- Немој ти да гледаш на нас, говорили су ми Хрвати. Ми имамо шаховницу где год да погледаш. И на капама, и на мајицама, на рукавима, ногавицама... неки је цртају и преко лица свога насмејаног, а неки, бога ми и на оне мушке ствари.

- И немој случајно да си пробао да провериш! – скоро да ми Јосиф издаде наређење пре него што сам кренуо на студијско путовање о сопственом трошку, што је већ само по себи указивало на веома низак ниво сопствене памети.

- Уз то – настављали су Хрвати са бесплатним саветима – ми имамо видљиву наклоност еуропских судија и најверније навијаче, нашег тринаестог играча, Немачку и Ватикан. Мислимо да би ти најбоље било да се за савет обратиш СТО (Светска трговинска организација за промет титула и других диплома) и ММФ-у (Међународном мајсторском форуму). Уради како ти они кажу и видећеш свога Бога. Бок, дечки! – завршише.

На моје молбе, преклињања, клечање, вапаје, функционери ових форума, свих двадесет седам на броју, најљубазније су ми одговорили да они прате мој развој, да су веома задовољни до сада постигнутим и да се најискреније надају да ће ме у најскорије време видети међу мајсторима, али ипак, додали су снисходљиво, у одлучујућој партији за освајање титуле мајстора морате, како су рекли, применити систем жртве. Као што је то некад радио Михаил Таљ, пантер из Риге од Фере.

Мајсторски кандидат

Пише: Драгослав Пакић
понедељак, 05 март 2012 20:50

На пример? – питао сам стидљиво, мада сам одмах видео колико се разумеју у шах.

На пример, одговорили су са упадљивим ауторитетом, морате жртвовати најмање 15% своје шаховске табле. У тај део борилишта немају право да залазе ни краљ, ни краљица, ловци поготово, а о топовима и да не причамо. Сваки пешак који би, грешком или намерно – сасвим је свеједно, залутао у жртвовани простор имао би да буде поједен, да нестане, да му се изгуби сваки траг, а у неким случајевима може се десити и да га демонтирају у саставне делове. О томе од нас не очекујте никакве гаранције.

Пристао сам јер титула мајстора није имала алтернативу. Кад може калфа Јосиф зашто не би могао и ја.

Није било најгоре што сам у самом почетку партије морао да уништим топове, ловцима одузнем дуге цеви и поскидам фантомке и распоредим пешаке на довољно разумљивој удаљености од важних положаја супарника, него што су неки моји коњи почели самоиницијативно да прескачу, такорећи да дезертирају, у противнички табор. Противник није само имао квалитет више, него је располагао вишком неколико краљица, медијском и логистичком подршком укупне међународне шаховске заједнице и мерачима времена који су одбројавали само моје секунде.

И таман кад сам, и поред свега са чиме сам морао да се сучелим, дошао у ситуацију да повучем матни потез и завредим сањану титулу мајстора шаха, главни судија подвикну:

Стоп! Истекло ти време, пала ти заставица. Ништа од титуле. Шаховска унија се ионако распада па ти титула, и да си је освојио, ничему не би служила.

Бок, дечки!